

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **V. K.**, bytem n. Z. 1a, O., proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 376/1, o přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 15. 3. 2010, č. j. KUOK 27637/2011, sp. zn. KÚOK/23783/2011/OSV-SP/481, ve věci příspěvku na bydlení,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou soudu dne 22. 4. 2011, doplněnou podáními ze dnů 1. 5. 2011, 8. 6. 2011, 13. 7. 2011, 11. 9. 2011, 18. 10. 2011, 8. 11. 2011, 10. 11. 2011, 28. 11. 2011, 23. 1. 2012, 22. 3. 2012 a 17. 5. 2012, se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost. Žalobce brojil zejména proti posouzení jeho smlouvy jako podnájemní, trvá na nájemní smlouvě, namítá, že mu byl neprávem odebrán jeho vlastní rodinný dům. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s obsahem správního spisu, žalobce splňuje všechny podmínky pro přiznání dávky a má zřízen v bytě trvalý pobyt. Posouzení žalovaného je ryze formalistické, z § 24 zákona č. 117/1995 Sb. nevyplývá, že by na dávku nemohl mít nárok podnájemce. Restriktivní výklad zaujatý žalovaným není možný. Žalobce poukázal na to, že vlastníci nemovitosti jsou cizími státními příslušníky a proto zřejmě necítí odlišnost mezi vlastním majetkem a právnické osoby (budova č. p. 452 v k. ú. C. je v podílovém spoluvlastnictví T. a A. W., nájemní

smlouvu uzavřela X jejímiž společníky a jednatelem jsou oba jmenovaní). Dalším pochybením správního řízení je to, že žalobce nebyl seznámen s podklady rozhodnutí. Proto žalobce navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně. V podání ze dne 18. 10. 2011 žalobce uvádí, že soud má povinnost zajistit mu náhradní bydlení do doby, než bude zjednána náprava. V podání ze dne 8. 11. 2011 žalobce požadoval, aby mu soud přiznal příspěvek na živobytí, příspěvek na bydlení a příspěvek na ošacení. K dokreslení situace žalobce doplnil svá podání o skutečnosti, související s jeho osobou a s jeho majetkovými poměry. V doplnění ze dne 28. 11. 2011 žalobce upřesnil, že žádosti o dávky nejsou ve věci relevantní a že je podává u příslušného správního orgánu. V podání ze dne 23. 1. 2011 žalobce zopakoval, že trvá na přiznání příspěvku na bydlení a na své žádosti o zajištění náhradního bydlení. V podání ze dne 22. 3. 2012 žalobce trvá žalobce na tom, že je osobou v hmotné nouzi a náleží mu příspěvek na bydlení a pomoc v hmotné nouzi a uvádí, jak se do hmotné nouze dostal. V podání ze dne 17. 5. 2012 žalobce zopakoval svá tvrzení z předchozích podání, dokreslil svou situaci a požádal o přidělení jiného zástupce.

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svém názoru, že u žalobce šlo o smlouvu podnájemní a poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 26 Cdo 48/2008. Zákon taxativně stanoví výčet osob, které mají na dávku nárok. Tento okruh není oprávněn správní orgán rozšiřovat. Námitku ohledně nevědomosti rozdílu mezi právnickou osobou a fyzickými osobami žalovaný popřel tím, že z čl. I smlouvy vyplývá, že si toho pronajímatel je vědom. Žalobce byl vyzván k vyjádření k podkladům dopisem ze dne 17. 1. 2011, při následném jednání 9. 2. 2011 podala pověřená úřední osoba žalobci potřebné vysvětlení a dostatečné vysvětlení obsahuje i rozhodnutí ve věci samé. Následně byl o průběhu odvolacího jednání informován žalobce při jednání dne 30. 3. 2011. S právními názory žalovaného se ztotožnilo i Ministerstvo práce a sociálních věcí, jak vyplývá z vyrozumění o podnětu k přezkumnému řízení ze dne 12. 5. 2011.

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 15. 3. 2011.

Soud věc projednal přednostně na základě své úvahy v souladu s § 56 s. ř. s. vzhledem k tvrzením žalobce v žalobě a dalších jeho podáních.

Soud předně zdůrazňuje, že předmětem tohoto řízení je přezkoumání napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na bydlení, včetně řízení, které k jejich vydání vedla. Proto není v působnosti a pravomoci soudu rozhodovat o zajištění bydlení či přiznání dávek sociální ochrany. Ostatně po vyjasnění podání žalobce na těchto návrzích ani netrval (srov. dopis ze dne 28. 11. 2011).

V souzené věci ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 6. 1. 2011 podal žalobce žádost o příspěvek na bydlení s tím, že je nájemcem bytu N. Z. 452/1a v O. a že žádá zasílat dávky na adresu J. 18 v O. (kde bydlí bývalá manželka a syn a žalobci tam chodí veškerá pošta). Žádost o dávku byla žalobci zamítnuta

rozhodnutím ze dne 31. 1. 2011, protože žalobce není vlastníkem bytu ani jej nelze považovat za nájemce bytu. Žalobce doložil příjmy a to, že na jím uvedené adrese N. Z. 452/1a v O. skutečně bydlí, má tam trvalý pobyt, platí nájemné. Podle nájemní smlouvy ze dne 1. 12. 2010 pronajímatel X. uzavřela nájemní smlouvu s žalobcem a podle čl. I této smlouvy je tento pronajímatel nájemcem popsaných nemovitostí č. p. 452 v Ch. v O.. Podle výpisu z katastru nemovitostí ze dne 6. 1. 2011 je stavba č.p. 452 v Ch. v O. v podílovém spoluvlastnictví JUDr. A. W. a T. W.. Oba jmenovaní jsou podle výpisu z obchodního rejstříku jednatelem pronajímatele. Dopisem ze dne 17. 1. 2011 byl žalobce vyzván, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Podle doručenky převzal tuto výzvu žalobce 9. 2. 2011. Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2011 správní orgán I. stupně žalobci nepřiznal příspěvek na bydlení, protože žalobce není vlastníkem ani nájemcem bytu N. z. 452/1a v O. ve smyslu § 24 odst. 1 a 2 zákona č. 117/1995 Sb. a protože smlouvu o nájmu měl žalobce sepsanou s nájemcem nemovitostí, nikoli s vlastníky, což bylo ověřeno z nájemní smlouvy a výpisu z katastru nemovitostí. Podle vyrozumění o podnětu k přezkumnému správnímu řízení žalovaného ze dne 12. 5. 2011 neshledal žalovaný rozpor s právními předpisy, protože u žalobce jde o podnájem, nikoli nájem bytu. Dále se vyrozumění zabývá doplatkem na bydlení, jenž není předmětem tohoto soudního přezkumu. Podle úředního záznamu právního předchůdce žalovaného z ústního jednání s žalobcem dne 30. 3. 2011 mj. vyplynulo, že podle žalobce není rozdíl mezi fyzickou a právnickou osobou, až na odvolání mu byl přiznán doplatek na bydlení.

Podle napadeného rozhodnutí byla spornou otázkou ta, zda má žalobce nárok na příspěvek na bydlení a je nájemcem bytu na adrese N. Z. 452/1a, O.. Na tu odpověděl ve shodě se správním orgánem I. stupně původní žalovaný tak, že žalobce za nájemce považovat nelze a proto podmínky nároku na příspěvek na bydlení nesplňuje. Podle žalovaného zákon taxativně stanoví okruh osob, které mají na příspěvek nárok. Na věc žalobce nelze vztáhnout § 663 občanského zákoníku, neboť nájem bytu je upraven v § 685 a násl. občanského zákoníku. K uzavření smlouvy o nájmu bytu je oprávněn pouze vlastník bytu, nikoli jeho nájemce. Nájemce přenechává byt další osobě podnájemem. Nájemní smlouvou, která je ve skutečnosti smlouvou podnájemní, neprokázal žalobce nájemní vztah. A za nájemce nebo vlastníka nelze žalobce považovat ani z jiných důvodů. Na tom nemůže nic změnit ani fakt, že žalobce užívá byt na základě smlouvy označené jako „nájemní“ a platí náklady na bydlení, označené jako „nájem“.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Spornou otázkou v souzené věci bylo, zda žalobce splňuje podmínku nároku na příspěvek na bydlení, která spočívala v tom, zda je žalobce nájemcem bytu na adrese N. Z. 452/1a, O..

Podle § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže*

- a) *jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a*

- b) *součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.*

Podle § 24 odst. 2 téhož zákona za *nájemce bytu se považuje též nájemce obytné místnosti v zařízeních určených k trvalému bydlení podle zvláštního právního předpisu. Za vlastníka bytu se považuje i vlastník nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá, pokud je v něm hlášen k trvalému pobytu. Za nájemce bytu se považují oba manželé, jde-li o společný nájem bytu manžely podle zvláštního právního předpisu. Za dobu trvání nájemního vztahu se pro účely nároku na příspěvek na bydlení považuje i doba mezi skončením nájemního poměru a posledním dnem lhůty k vyklizení bytu podle 712a občanského zákoníku, doba od zániku členství v bytovém družstvu do zajištění bytové náhrady podle § 714 občanského zákoníku, a doba od smrti nájemce služebního bytu, od rozvodu jeho manželství nebo od jeho trvalého opuštění společné domácnosti do zajištění přiměřeného náhradního bytu oprávněným osobám podle § 713 občanského zákoníku.*

Podle § 717 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *v zařízeních určených k trvalému bydlení vzniká nájem obytné místnosti nájemní smlouvou uzavřenou mezi pronajímatelem a nájemcem.*

Podle § 685 odst. 1 věty první občanského zákoníku *nájem bytu vzniká nájemní smlouvou, kterou pronajímatel přenechává nájemci za nájemné byt do užívání, a to na dobu určitou nebo bez určení doby užívání.*

Podle § 719 odst. 1 věty první občanského zákoníku *pronajatý byt nebo jeho část lze jinému přenechat do podnájmu na dobu určenou ve smlouvě o podnájmu nebo bez určení doby jen s písemným souhlasem pronajímatele.*

Z výše uvedených ustanovení nepochybně plyne, že pokud není žadatel o příspěvek na bydlení vlastníkem, musí prokázat k bytu nájemní vztah. Žalobce předložil smlouvu označenou jako „nájemní“, avšak ze smlouvy samotné vyplývá, že vlastníky nemovitosti na adrese N. Z. 452/1a, O., jsou fyzické osoby, které nemovitost pronajaly obchodní společnosti X. a ta uzavřela s žalobcem smlouvu. I přes označení „nájemní“, je tato smlouva ve skutečnosti smlouvou podnájemní. Proto žalobce podmínku prokázání nájemního vztahu nesplnil. Žalobce má pravdu v tom, že přepjatý formalismus je nepřipustný. O takový případ se však v souzené věci nejedná. Podle § 35 odst. 2 občanského zákoníku *právní úkony vyjádřené slovy je třeba vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem.* Výklad žalobcovy „nájemní“ smlouvy, který provedly správní orgány, je s uvedeným ustanovením § 35 odst. 2 občanského zákoníku v souladu a právě s ohledem na toto ustanovení není formalistický. V souzené věci šlo především o posouzení skutkového stavu, který správní orgány správně zjistily a aplikovaly (systematickým výkladem celé smlouvy v kontextu s údaji plynoucími z výpisu z katastru nemovitostí). Námitka žalobce, že smlouva byla posouzena nesprávně jako podnájemní, proto není důvodná. Z výše uvedených důvodů soud posoudil jako lichou i námitku, že napadené rozhodnutí je v rozporu s obsahem správního spisu.

K námitce nepřípustnosti restriktivního výkladu § 24 zákona č. 117/1995 Sb., který měly podle žalobce zaujmout správní orgány, soud konstatuje, že neshledal, že by správní orgány ve sporné otázce zaujaly restriktivní výklad. Soud poukazuje na to, že orgány veřejné moci nejsou oprávněny činit při přidělování nároků v sociální oblasti ani rozšiřující výklad (ač ten je v souzené věci při řešení vytýčené sporné otázky těžko představitelný, vůle vlastníků nemovitosti a pronajímatele je ze smlouvy zjevná a nesporná; na okraj soud konstatuje, že podnájemní vztah nezahrnuje takovou ochranu podnájemce jako vztah nájemní, proto orgány veřejné moci nejsou oprávněny do těchto soukromoprávních vztahů zasahovat a pokud žalobce požaduje příspěvky na úhradu bydlení, je třeba, aby využil jiných systémů anebo změnil formu bydlení). Orgány veřejné moci jsou především povinny vycházet z ústavněprávní maximy, podle níž *státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon* (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky). Podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod *státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví*.

Smyslem státní sociální politiky je realizace práv podle čl. 30 Listiny základních práv a svobod a pomoc osobám při zajištění základního životního standardu. Stát pomáhá překlenout pomocí státních dávek nepříznivou situaci osobám, které jsou v hmotné nouzi, do níž se dostaly nikoli vlastním přičiněním. Výše dávky se přitom odvíjí od sociálních poměrů žadatele. Pomoc v hmotné nouzi k zajištění základních životních podmínek je zajištěna pro všechny skupiny osob, které užívají byt na základě různých právních titulů a je legitimním právem zákonodárce, aby výčet těchto titulů stanovil zákonem. Zaujatý výklad nepopírá ani čl. 12 a 13 Evropské sociální charty. Mimo příspěvek na bydlení existují další dávky k řešení sociálních situací a systém dávek na sebe navazuje. Stanovení rozdílných podmínek pro jednotlivé sociální dávky je nezbytné s ohledem na různorodost sociálních situací a na účel, k němuž mají sloužit. Sociální práva zajištěná Listinou nelze vykládat tak, že se všem osobám zajišťují stejné a jednotné sociální nároky, ale naopak, právě zajištění jednotných a nediferencovaných nároků všem osobám by vedlo k porušování principu spravedlivého zajišťování základních sociálních práv. Nárok na státní dávku je možné přiznat jen tehdy, jsou-li splněny všechny zákonem stanovené podmínky. Rozšiřující výklad zákonných podmínek vzniku nároku by byl v rozporu se zájmy ostatních osob, které splnily zákonem stanovené podmínky. Proto není možné při aplikaci a výkladu právních předpisů, upravujících státní dávky, použít rozšiřující výklad. Sociální dávky poskytované v souvislosti s bydlením tvoří na sebe navazující systém, v němž jsou jednotlivé podmínky nároků definovány a právem také chráněny (srov. nález sp. zn. I. ÚS 138/01, <http://nalus.usoud.cz>).

K námitce „odebrání vlastního domu“ žalobce v jiných řízeních soud konstatuje, že tato námitka nemá vztah k souzené věci a žalobce lze odkázat na jiná řízení či systémy pomoci. K pomoci v rámci sociální ochrany se soud vyjádří v závěru tohoto rozsudku.

Další žalobní námitkou brojil žalobce proti tomu, že nebyl seznámen s podklady rozhodnutí. Jak soud již konstatoval výše, zjistil ze správního spisu, že dopisem ze dne 17. 1. 2011 byl žalobce vyzván, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Podle doručky převzal toto výzvu žalobce 9. 2. 2011. Podle úředního

záznamu právního předchůdce žalovaného z ústního jednání s žalobcem dne 30. 3. 2011 mj. vyplynulo, že celá věc byla s žalobcem projednána a byla mu vysvětlena. Tuto námitku žalobcem tvrzeného procesního pochybení proto neshledal soud důvodnou.

Pro úplnost souzené věci soud dodává, že žalobce soudu předložil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým mu byl přiznán příspěvek na živobytí 455 Kč měsíčně od prosince 2010. Týž správní orgán přiznal žalobci 24. 1. 2011 dávku mimořádná okamžitá pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje 5.854 Kč jako příspěvek na úhradu bydlení.

K žádosti o ustanovení jiného právního zástupce soud konstatuje, že touto žádostí s již nezabýval, neboť žaloba s jejím doplněním obsahovala všechny žalobní námitky, které byly v pozdějších podáních pouze opakovány a s ohledem na tvrzení žalobce nenastala taková situace, která by odůvodňovala změnu právního zástupce. Naopak, z podání vyplývalo, že žalobce se domáhá přednostního vyřízení věci a na nařízení předběžného opatření také netrval. Nadto, zajištění bydlení není v kompetenci správního soudu, proto soud odkazuje v následujícím poučení žalobce na orgány poskytující odbornou pomoc v oblasti sociální a právní ochrany. Vzhledem k uvedenému a k tomu, že lhůta pro uplatnění žalobních námitek marně uplynula a bylo rozhodnuto přednostně ve věci samé, soud shledal žádost o změnu zástupce, která již provedena jedenkrát byla, jako nadbytečnou a nepotřebnou. Při ustanovení zástupce soud vždy hodnotí i nezbytnost poskytnutí právní pomoci (podle § 35 odst. 8 s. ř. s. *navrhovatelí, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odstavci 2 platí v takovém případě stát*).

Podle § 6 odst. 4 písm. l) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, *okresní správy sociálního zabezpečení poskytují občanům a zaměstnavatelům odbornou pomoc ve věcech sociálního zabezpečení.*

Podle § 1 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., o hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, *každý má nárok na základní sociální poradenství vedoucí k řešení hmotné nouze nebo jejímu předcházení. Orgány pomoci v hmotné nouzi jsou pověřené obecní úřady nebo obecní úřady s rozšířenou působností (sociální odbor) a také krajské úřady.*

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, *státní sociální podporou se stát podílí na krytí nákladů na výživu a ostatní základní osobní potřeby dětí a rodin a poskytuje ji i při některých dalších sociálních situacích. Státní sociální podpora se ve stanovených případech poskytuje v závislosti na výši příjmu. Podle § 2a odst. 1 cit. zákona orgány státní sociální podpory, které vykonávají státní správu podle tohoto zákona, jsou úřady práce a krajské úřady.*

Pro úplnost soud poučuje žalobce, že v českém právním řádu neexistuje komplexní zákon o právní pomoci, ale existují bezplatné občanské poradny

a sdružení poskytující právní pomoc, právní kliniky při právnických fakultách, úřad Veřejného ochránce práv, internetové poradny a další. Podle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, *ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů) a ani se nemůže domoci poskytnutí právních služeb podle tohoto zákona (dále jen "žadatel"), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasného návrhu advokáta určila. V téže věci však může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19. V rozhodnutí o určení advokáta Komora vymezí věc, v níž je advokát povinen právní služby poskytnout, jakož i rozsah těchto služeb. Komora může v rozhodnutí o určení advokáta stanovit i další podmínky poskytnutí právních služeb, včetně povinnosti poskytnout právní pomoc bezplatně nebo za sníženou odměnu, pokud to odůvodňují příjmové a majetkové poměry žadatele. Komorou určený advokát je povinen právní služby žadateli poskytnout za Komorou určených podmínek. To neplatí, jsou-li dány důvody pro odmítnutí poskytnutí právních služeb uvedené v § 19 nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva; v těchto případech advokát o důvodech neposkytnutí právních služeb bez odkladu písemně vyrozumí žadatele a Komoru. Určení advokáta Komorou nenahrazuje plnou moc vyžadovanou zvláštními právními předpisy k obhajobě toho, jemuž byl advokát Komorou určen, v trestním řízení nebo k jeho zastupování v jiném řízení.*

Závěrem soud konstatuje, že vzhledem ke všemu výše uvedenému neshledal námitky žalobce důvodnými a že správní orgány posoudily správně smlouvu a vztah žalobce jako podnájemní. Soud shledal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení jako zákonné a souladné se zásadami správního řízení a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Náklady řízení účastníkům přiznány nebyly, neboť žalobce v tomto řízení nebyl úspěšný a žalovaný žádné náklady řízení neuplatnil a podle spisu mu žádné nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 5. června 2012

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně